

DZIENNIK USTAW POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 18 marca 1966 r.

Nr 10

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

62 — z dnia 1 lutego 1966 r. w sprawie powoływania pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych	85
63 — z dnia 1 marca 1966 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych	87
64 — z dnia 8 marca 1966 r. w sprawie określenia rzemiosł i obszarów objętych ulgami podatkowymi z tytułu inwestycji oraz wysokości ulg i czasokresu potrącania ich z podatków	89

ROZPORZĄDZENIE

65 — Ministra Finansów z dnia 3 marca 1966 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych z tytułu inwestycji	91

OBWIESZCZENIE

66 — Ministra Finansów z dnia 3 marca 1966 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o ulgach podatkowych dla rzemieślników z tytułu inwestycji	91

62

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1966 r.

w sprawie powoływania pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych.

Na podstawie art. 20 oraz art. 36 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Lz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do pracowników naukowo-badawczych w instytutach naukowo-badawczych, zwanych dalej „instytutami”, działających na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129), zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) posiada tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego lub
- 2) uzyskała stopień lub tytuł naukowy docenta albo
- 3) uzyskała stopień naukowy doktora i posiada staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej określony w § 3 ust. 1 pkt 1, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowym potwierdzającym kwalifikacje kandydata do samodzielnej pracy badawczej,
- 4) ukończyła studia wyższe i posiada staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej określony w § 3 ust. 1 pkt 2, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej, potwierdzającym jej kwalifikacje do samodzielnej pracy naukowo-badawczej.

§ 3. 1. Staż pracy wymagany do powołania na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powinien wynosić, licząc od dnia ukończenia studiów wyższych:

- 1) w razie posiadania stopnia naukowego doktora (§ 2 pkt 3):

- a) co najmniej sześć lat pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też
 - b) co najmniej osiem lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej;
- 2) w razie ukończenia jedynie studiów wyższych (§ 2 pkt 4):
 - a) co najmniej osiem lat pracy naukowo-badawczej w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej bądź też
 - b) co najmniej dziesięć lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej, w tym 2 lata pracy naukowo-badawczej.

2. W razie wykazania się poważnym dorobkiem naukowo-badawczym staż pracy określony w ust. 1 może być skrócony, nie więcej jednak niż o 2 lata.

3. Dorobek naukowy, o którym mowa w § 2 pkt 3, oraz dorobek naukowo-badawczy, o którym mowa w § 2 pkt 4, stanowi całokształt działalności naukowej lub naukowo-badawczej i zawodowej, z tym że do dorobku tego należy przede wszystkim zaliczać:

- 1) publikowane i nie publikowane opracowania naukowe i naukowo-badawcze, prace projektowo-konstrukcyjne oraz prace w zakresie popularyzacji nauki i techniki,
- 2) osiągnięcia w kierowaniu pracami naukowymi i naukowo-badawczymi,
- 3) osiągnięcia w twórczości wynalazczej, udokumentowane posiadaniem świadectw autorskich za opracowanie lub współudział w opracowaniu wynalazków i wzorów użytkowych oraz świadectw racjonalizatorskich za opracowanie projektów racjonalizatorskich.

4. Za osiągnięcia świadczące o dorobku naukowym lub naukowo-badawczym mogą być uznane również opracowania zespołowe, jeżeli można określić indywidualny wkład osoby, która ma być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

§ 4. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu, zaopiniowany przez radę naukową instytutu.

2. Dyrektor instytutu przedstawia wniosek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) z własnej inicjatywy,
- 2) z inicjatywy rady naukowej instytutu,
- 3) z inicjatywy przełożonego osoby ubiegającej się,
- 4) na prośbę osoby ubiegającej się.

§ 5. 1. Do wniosku dyrektora instytutu o powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osoby posiadającej tytuł naukowy profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, stopień lub tytuł naukowy docenta dołącza się:

- 1) dowód nadania kandydatowi tytułu naukowego profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego albo stopnia lub tytułu naukowego docenta,
- 2) charakterystykę działalności naukowej lub naukowo-badawczej oraz zawodowej kandydata, ze szczególnym uwzględnieniem dorobku i pracy naukowej lub naukowo-badawczej z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
- 3) opinię rady naukowej instytutu.

2. Rada naukowa instytutu opiniuje wniosek dyrektora instytutu w drodze uchwały podjętej w głosowaniu tajnym.

3. W razie ujemnej opinii rady naukowej, dyrektor instytutu może wniosek swój podtrzymać, przedstawiając go ministrowi wraz z opinią rady naukowej.

§ 6. 1. Do wniosku dyrektora instytutu o powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osób, o których mowa w § 2 pkt 3 i 4, należy dołączyć:

- 1) życiorys kandydata z uwzględnieniem działalności naukowej lub naukowo-badawczej oraz zawodowej,
- 2) dowód nadania kandydatowi stopnia naukowego doktora lub dowód ukończenia wyższych studiów,
- 3) dowody stwierdzające wymagany staż pracy naukowej lub naukowo-badawczej albo zawodowej,
- 4) charakterystykę dorobku naukowego lub naukowo-badawczego oraz ocenę kwalifikacji moralnych i postawy społecznej kandydata.

2. Przewodniczący rady naukowej instytutu w porozumieniu z dyrektorem instytutu wyznacza trzech opiniodawców spośród samodzielnych pracowników naukowo-badawczych, przy czym co najmniej jeden z opiniodawców powinien być spoza grona pracowników instytutu. W skład ich mogą wchodzić również pracownicy naukowo-dydaktyczni szkoły wyższej zajmujący stanowiska profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego lub docenta etatowego. Opiniodawcy dokonują oceny całokształtu działalności i dorobku naukowego lub naukowo-badawczego kandydata.

3. Rada naukowa, po wysłuchaniu sprawozdania opiniodawców, podejmuje w głosowaniu tajnym uchwałę w sprawie opinii o wniosku dyrektora.

4. W posiedzeniu rady naukowej przy podejmowaniu uchwały, o której mowa w ust. 3, udział biorą opiniodawcy z głosem stanowiącym.

5. W posiedzeniu rady naukowej nie może brać udziału osoba, której wniosek dotyczy. Jeżeli osoba ta wchodzi w skład rady naukowej, podlega ona wyłączeniu.

§ 7. Minister przed powzięciem decyzji o powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osoby określonej w § 2 pkt 3 i 4 występuje do Głównej Komisji Kwalifikacyjnej działającej przy Polskiej Akademii Nauk bądź odpowiednio do Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego o stwierdzenie, czy kandydat odpowiada warunkom wymaganym przy powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego.

§ 8. 1. Osoba wykazująca się wybitnym dorobkiem naukowo-badawczym, stanowiącym samodzielne osiągnięcia w dziedzinie badań objętych zakresem działania instytutu, może być powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, pomimo że nie odpowiada warunkom określonym w § 2.

2. Przy powołaniu na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego osoby, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 6 i 7.

§ 9. Powołanie na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego w państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 39 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianym w §§ 2—8, z tym że:

- 1) podstawą wszczęcia postępowania związanego z powołaniem na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego jest wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, złożony do ministra sprawującego nadzór nad tą jednostką,
- 2) postępowanie, o którym mowa w § 6 ust. 3—5, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra sprawującego nadzór nad daną jednostką, jeżeli nie powołano przy niej rady naukowej.

§ 10. 1. Na stanowisko asystenta może być powołana osoba, która ukończyła studia wyższe i w czasie studiów lub w pracy zawodowej wykazała uzdolnienie do pracy naukowej.

2. Na stanowisko starszego asystenta może być powołana osoba, która:

- 1) uzyskała stopień naukowy doktora lub
- 2) ukończyła studia wyższe, a ponadto:
 - a) od czasu ich ukończenia posiada co najmniej dwa lata pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej bądź posiada co najmniej trzy lata pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
 - b) wykaże się opanowaniem metod badawczych niezbędnych w danym zakresie pracy,
 - c) wykaże się umiejętnością korzystania z literatury naukowej co najmniej w jednym z języków obcych.

3. Na stanowisko adiunkta może być powołana osoba, która:

- 1) uzyskała stopień naukowy doktora albo ukończyła studia wyższe i od czasu ich ukończenia posiada co najmniej pięć lat pracy w instytucie lub innej pokrewnej placówce naukowo-badawczej lub co najmniej osiem lat pracy zawodowej w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu lub pokrewnej,
- 2) wykaże się autorstwem (współautorstwem) prac naukowo-badawczych publikowanych lub nie publikowanych bądź autorstwem (współautorstwem) prac wdrożonych lub będących w toku wdrażania do praktycznego zastosowania albo autorstwem (współautorstwem) wynalazków, wzorów użytkowych i projektów racjonalizatorskich,
- 3) wykaże się umiejętnością krytycznego wyboru i oceny literatury naukowej, organizowania pracy badawczej, naukowego opisywania doświadczeń i ich interpretacji

oraz korzystania z literatury naukowej w dwóch językach obcych.

§ 11. 1. Na stanowisko adiunkta, starszego asystenta i asystenta w instytucie powołuje się po stwierdzeniu przez radę naukową instytutu, że osoba ubiegająca się o stanowisko odpowiada warunkom określonym dla tego stanowiska w § 10.

2. Na stanowisko adiunkta, starszego asystenta i asystenta powołuje dyrektor instytutu. Na stanowisko adiunkta ze stopniem doktora powołuje w drodze mianowania właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu.

3. Rada naukowa instytutu podejmuje decyzję po wysłuchaniu opinii zespołu kwalifikacyjnego, powołanego przez radę naukową spośród członków rady i samodzielnych pracowników naukowo-badawczych instytutu.

4. Szczegółowe zasady dotyczące składu zespołu kwalifikacyjnego i powoływania jego członków oraz zasady i tryb działania zespołu — określa regulamin rady naukowej.

§ 12. Powołanie na stanowisko adiunkta, starszego asystenta i asystenta w państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 39 ustawy, następuje na warunkach i w trybie przewidzianym w § 10 i § 11, z tym że:

- 1) na stanowiska te powołuje kierownik jednostki organizacyjnej,
- 2) postępowanie, o którym mowa w § 11, przeprowadza rada naukowa instytutu wskazanego przez ministra sprawującego nadzór nad daną jednostką, jeżeli nie powołano przy niej rady naukowej.

§ 13. Dla rozwiązania stosunku służbowego z samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym w wypadku przewidzianym w art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy wymagana jest opinia rady naukowej instytutu wyrażona w uchwale powziętej zwykłą większością głosów.

§ 14. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz zainteresowanym ministrom.

§ 15. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 1961 r. w sprawie warunków i trybu powoływania pracowników naukowych w instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 43, poz. 228 i Nr 54, poz. 310).

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

63

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 marca 1966 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych.

Na podstawie art. 61 ust. 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1964 r. w sprawie pomocy materialnej dla studentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 4, poz. 23) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule rozporządzenia po wyrazach „szkół wyższych” dodaje się wyrazy „i wyższych szkół zawodowych.”;
- 2) § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do studentów szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych.”;
- 3) w § 2 po pkt 3 dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:
„4) o szkole wyższej — bez bliższego określenia — należy przez to rozumieć również wyższą szkołę zawodową,
5) o zamiejscowych studentach, stypendystach, absolwentach — należy przez to rozumieć studentów, stypendystów, absolwentów zameldowanych na stały pobyt w miejscowości, z której czas dojazdu publicznym środkiem lokomocji do miejsca studiów (miejsca pracy) i z powrotem przekracza dwie godziny.”;
- 4) w § 7 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. Dla studentów wydziałów lekarskich akademii medycznych stypendia mogą fundować prezydia wojewódzkich i powiatowych (miejskich) rad narodowych oraz zakłady lecznicze, określone przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu

z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.”;

- 5) w § 12 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Szkoły wyższe w miarę możliwości uwzględniać będą propozycje zakładów pracy fundujących stypendia co do tematów prac dyplomowych stypendystów.”;
- 6) w § 13 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„2. Do stypendysty zamiejscowego, podejmującego pracę w jednostce fundującej, stosuje się odpowiednio przepisy §§ 24—30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146).
3. Pomocy, o której mowa w § 24 ust. 1 i 2, § 25 i § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r., udziela się również zamiejscowym studentom, którzy zawarli umowy stypendialne z jednostką fundującą.”;
- 7) § 14 otrzymuje brzmienie:
„§ 14. 1. Absolwent, który w okresie studiów pobierał stypendium fundowane, obowiązany jest w ciągu 14 dni od dnia ukończenia studiów porozumieć się z jednostką fundującą i ustalić dokładną datę podjęcia pracy. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia ukończenia studiów. Absolwent obowiązany jest wykonywać pracę